

Františkovo slovo

č. 88

Co znamená evangelizovat chudé?

Obrátit se znamená nechat Pána, aby žil v nás

Papež František: Knězi nestačí být „normální“

Bůh slyší nářek a uzavírá smlouvu

Papež: Evangelium utváří také občanské svědomí

Tajemstvím Boha je světlo, které otevírá lidské srdce

Při soudu budeme dotázáni, zda jsme napomínali hříšníky, vyváděli z omylů a bojovali s nevědomostí

Papež František: Ať se hřích nikdy nezmění ve zkaženost

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Co znamená evangelizovat chudé?

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Evangelista Lukáš v dnešním evangeliu (Lk 1,1-4; 4,14-21), dříve než představil Ježíšovu programovou řeč v Nazaretu, krátce shrnuje Jeho evangelizační působení. Je to činnost, kterou Ježíš koná mocí Ducha svatého: Jeho slovo je originální, protože zjevuje smysl Písma, a spolehlivé, protože poroučí dokonce zlým duchům a ti poslouchají (srov. Mk 1,27). Ježíš je jiný než učitelé té doby. Neotevřel například školu, kde by se studoval Zákon, ale putuje a všude káže a učí: v synagogách, na ulicích, v domech, stále na cestách! Ježíš se liší také od Jana Křtitele, který hlásá blížící se Boží soud, zatímco Ježíš zvěstuje Otcovo odpuštění.

A nyní si představme, že jsme také vstoupili do synagogy v Nazaretu, vesnici, kde Ježíš vyrostl a žil do svých asi třiceti let. Dochází tam k významné události, která naznačuje Ježíšovo poslání. Povstal, aby předčítal z Písma, otevřel knihu proroka Izaiáše a našel místo, kde stálo: „Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst“ (Lk 4,18). Po chvíli ticha plného očekávání pronesl pak do všeobecného úžasu: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli“ (v. 21).

Nést chudým radostnou zvěst – takové je Ježíšovo poslání, podle toho, co sám říká. A to je také poslání církve a každého pokřtěného v církvi. Být křesťanem a být misionářem je jedno a totéž. Hlásat radostnou zvěst slovem a před tím ještě životem je hlavní cíl křesťanského společenství a každého jeho člena. Stojí zde za zmínku, že **Ježíš adresuje radostnou zvěst všem, nikoho nevyklučuje, ba upřednostňuje ty nejbližší, trpící, nemocné a společností odepzané.**

Ptejme se: co znamená přinášet chudým radostnou zvěst? Znamená to zejména přiblížit se jim, znamená to s radostí jim sloužit, osvobodit je od jejich soužení a to všechno ve jménu a v Duchu Kristově, protože On je radostná zvěst Boha, On je Boží milosrdenství, On je Boží osvobození, On se stal chudým, aby nás obohatil svojí chudobou. Izaiášův text, který Ježíš podtrhnul nepatrnými úpravami, ukazuje, že mesiášská zvěst Božího království, přicházejícího mezi nás, se přednostně obrací k těm, kdo jsou na okraji, k uvězněným a utiskovaným.

V Ježíšově době tito lidé pravděpodobně nebyli středem společenství víry. Můžeme se zeptat: **jsme dnes ve svých farních společenstvích, sdruženích a hnutích věrni Kristovu programu? Je prioritou evangelizovat chudé, přinášet jim radostnou zvěst?** Pozor: nejde pouze o sociální podporu a tím méně o politickou činnost. Jde o poskytování síly Božího evangelia, které obrací srdce, hojí rány a proměňuje lidské i sociální vztahy logikou lásky. Chudí jsou totiž středem evangelia.

Panna Maria, Matka hlasatelů radostné zvěsti ať nám pomáhá silně vnímat hlad a žízeň po evangeliu, jež ve světě existuje, zejména v srdci a těle chudých. A kéž pomůže každému z nás a každé křesťanské komunitě konkrétně dosvědčovat milosrdenství, obrovské milosrdenství, kterým nás zahrnul Kristus.

Homilie

25.1.2016

Obrátit se znamená nechat Pána, aby žil v nás

„Já jsem nejnepatrnější z apoštolů [...] protože jsem pronásledoval Boží církev. Ale Boží milostí jsem to, co jsem, a jeho milost, kterou mi udělil, nezůstala ležet ladem“ (1 Kor 15,9-10). Takto shrnuje apoštol Pavel význam své konverze. Došlo k ní po oslnivém setkání se Vzkříšeným Ježíšem (srov. 1 Kor 9,1) na cestě z Jeruzaléma do Damašku. Nebyla to však v první řadě morální proměna, nýbrž proměňující zkušenost Kristovy milosti a zároveň povolání k novému poslání, totiž hlásat všem onoho Ježíše, kterého dříve pronásledoval tím, že

pronásledoval Jeho učedníky. V té chvíli Pavel totiž pochopil, že mezi věčně živým Kristem a Jeho učedníky existuje reálná a transcendentní jednota: Ježíš žije a je přítomný v nich a oni žijí v Něm. Povolání být apoštolem se nezakládá na lidských zásluhách Pavla, který se považuje za „nedochůdče“ a za „nehodného“, nýbrž na nekonečné dobrotě Boha, který jej vyvolil a pověřil službou.

Podobné porozumění tomu, co se stalo na cestě do Damašku, dosvědčuje svatý Pavel také v prvním listu Timotejovi: „Děkuji tomu, který mi dal sílu, Kristu Ježíši, našemu Pánu, že mě uznal za věrohodného a vzal mě do služby, ačkoli jsem byl dříve rouhač, pronásledovatel a násilník. Dostalo se mi však milosrdenství, protože jsem to dělal z nevědomosti ve své nevěře. Milost našeho Pána se však na mně tím hojněji projevila s vírou a láskou v Kristu Ježíši“ (1 Tim 1,12-14). **Překypující Boží milosrdenství je jediným důvodem, na kterém se zakládá Pavlova služba, a zároveň tím, co má jako apoštol všem hlásat.**

Zkušenost svatého Pavla je podobná té, kterou učinily komunity, jimž apoštol Petr adresoval svůj první list. Svatý Petr se obrací ke členům malých a křehkých komunit, které jsou vystaveny hrozbě pronásledování, a připisuje jim oslavné přívlastky svatého Božího lidu: „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví“ (1 Petr 2,9). Pro ony první křesťany stejně jako dnes pro nás všechny – pokřtěné - je důvodem útěchy a stálého úžasu vědět, že jsme byli vyvoleni, abychom měli účast na Božím plánu spásy, uskutečněném v Ježíši Kristu a v církvi. „Proč právě mne, Pane?“; „proč právě my?“. Odtud čerpejme tajemství Božího milosrdenství a vyvolení: Otec miluje všechny a chce zachránit všechny a proto povolává některé, „uchvacuje“ je svojí milostí, aby jejich prostřednictvím Jeho láska dosáhla ke všem. Posláním celého Božího lidu je zvěstovat podivuhodné skutky Páně, mezi nimiž je na prvním místě velikonoční tajemství Krista, skrze něž jsme přešli z temnot hříchu a smrti do jasu Jeho nového a věčného života (srov. 1 Petr 2,10).

Ve světle Božího Slova, které jsme právě vyslechli a které nás provázelo během tohoto týdne modliteb za jednotu křesťanů, můžeme opravdu říci, že my všichni - věřící v Krista - jsme „povolání hlásat podivuhodné Boží skutky“ (srov. 1 Petr 2,9). I přes rozdíly, které nás dosud oddělují, s radostí uznáváme, že **počátkem křesťanského života je vždycky povolání, jehož původcem je Bůh sám.** Můžeme postupovat na cestě plného a viditelného společenství mezi křesťany nejenom, když se vzájemně sbližujeme, ale především v míře, v jaké konvertujeme k Pánu, jenž nás svojí milostí vybírá a povolává, abychom byli Jeho učedníky. **A konvertovat znamená nechat Pána, aby žil a působil v nás.** Když tedy křesťané různých církví společně naslouchají Božímu Slovu a snaží se Jej uvádět do praxe, konají tak opravdu významné kroky k jednotě. A nesjednocuje nás pouze povolání, ale také stejné poslání, totiž zvěstovat všem podivuhodné Boží skutky. Jako svatý Pavel a jako věřící, kterým píše svatý Petr, ani my nemůžeme nezvěstovat milosrdnou lásku, která nás uchvátila a proměnila. Když se ubíráme cestou k plnému společenství mezi sebou, můžeme rozvíjet rozmanité formy spolupráce na šíření evangelia. A společným putováním a společnou prací si uvědomujeme, že už jsme sjednoceni v Pánu. Jednota se vytváří cestou.

V tomto mimořádném Svatém roce milosrdenství mějme jasně na paměti, že nemůžeme existovat autentická snaha o jednotu křesťanů bez úplného svěřením se Otcovu milosrdenství. Prosme především o odpuštění za hříchy našich rozdílů, která jsou otevřenou ranou v Kristově těle. Jako římský biskup a pastýř katolické církve chci prosit o milosrdenství a odpuštění za neevangelní jednání ze strany katolíků vůči křesťanům jiných církví. Zároveň vyzývám všechny katolické bratry a sestry, aby odpustili, pokud se jim dnes či v minulosti dostalo urážek od jiných křesťanů. Nemůžeme smazat co se stalo, ale nechceme dovolit, aby tíže minulých vin nadále zamořovala naše vztahy. Boží milosrdenství naše vztahy obnoví.

V tomto ovzduší intenzivní modlitby bratrsky zdravím Jeho eminenci, metropolitu Gennadia, představitele ekumenického patriarchy, Jeho milost David Moxona, osobního zástupce canterburského arcibiskupa v Římě, a všechny představitele různých - a dnes večer zde přítomných - církví a církevních společenství Říma. Společně jsme prošli Svatou branou této

baziliky, abychom si připomněli, že jedinou branou, která nás vede ke spáse, je náš Pán, Ježíš Kristus, milosrdná tvář Otce. Srdečně zdravím také východní pravoslavné studenty, kteří studují v Římě za podpory Komise pro kulturní spolupráci s pravoslavnými církvemi působící při Papežské radě pro podporu jednoty křesťanů, jakož i studenty *Ekumenického institutu Bossey*, kteří jsou na návštěvě Říma, aby prohloubili svoje poznání katolické církve.

Drazí bratři a sestry, spojme se v modlitbě, kterou se Ježíš Kristus obrátil k Otci: „aby byli jedno [...] aby svět uvěřil“ (*Jan17,21*). Jednota je dar milosrdenství Boha Otce. Tady u hrobu svatého Pavla, apoštola a mučedníka, který spočívá v této nádherné bazilice, cítíme, že naše pokorná prosba je podporována přímlovou mnoha křesťanských mučedníků včerejška i dneška. Oni odpověděli velkodušně na Pánovo povolání, věrně svým životem dosvědčili podivuhodné skutky, které pro nás vykonal Bůh, a již zakoušejí plné společenství v přítomnosti Boha Otce. Podporováni jejich příkladem, který je ekumenismem krve, a posilováni jejich přímlovou, obraťme k Bohu naši pokornou prosbu.

25.1.2016

Papež František: Knězi nestačí být „normální“

Vatikán. U příležitosti 50. výročí založení Papežského lombardského semináře v Římě přijal dnes papež František na zvláštní audienci komunitu této instituce. Jak hned v úvodu připomněl, Lombardský seminář vysvětil Pavel VI. v posledních dnech II. vatikánského koncilu, 11. listopadu 1965.

Svatý otec povzbudil bohoslovce, aby římská léta své formace prožívali nejen ve studiu, ale také v naslouchání podnětům Ducha svatého, a učili se tak vytvářet budoucnost církve nikoli podle svých preferencí či módních vln, ale podle Božích záměrů.

Papež František vyzval lombardské bohoslovce, aby se řídili náročným příkladem svatých pastýřů své arcidiecéze, zejména sv. Karla Boromejského.

„Na cestě se však často objevuje pokušení, které je třeba odmítnout, pokušení „normality“, pokušení být pastýřem, kterému dostačuje „normální“ život. Takový kněz začíná nacházet zalíbení v pozornostech, posuzovat službu podle svých úspěchů, oddávat se svým zálibám a stává se tak vlažným a bez skutečného zájmu o druhé. „Normalita“ pro nás znamená pastýřskou svatost, darování života. Pokud se kněz rozhodne být jen normálním člověkem, bude průměrným knězem – anebo ještě hůře.“

Sv. Karel si přál mít pastýře, kteří jsou Božími služebníky a otci pro lid, zejména pro chudé, pokračoval papež František. Jak dále připomněl, hlásat slovo života může jedině ten, kdo žije svůj život v neustálém dialogu s Bohem. Léta kněžských studií proto nemají cíl sama v sobě, nýbrž mají být cvičením v tomto dialogu:

„Zdá se, že evangelizace se dnes má znovu vrátit na cestu prostoty. Prostoty života, který se má vyvarovat veškeré dvojakosti a světskosti, života, kterému dostačuje pravé společenství s Pánem a s bratřími, prostoty jazyka – nebýt kazateli složitých nauk, nýbrž hlasateli Krista, který pro nás zemřel a vstal z mrtvých.“

Generální audience

27.1.2016

Bůh slyší nářek a uzavírá smlouvu

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V Písmu svatém prostupuje Boží milosrdenství celé dějiny Izraelského lidu. Pán svým milosrdenstvím doprovází putování praotců, obdařuje je potomky, když trpí neplodností, a vede je po stezkách milosti a smíření, jak ukazuje příběh Josefa a jeho bratří (srov. *Gen 37-50*). Myslím zde na četné bratry, kteří se vzdálili od svých rodin a nemluví spolu. Tento Svátý

rok je dobrou příležitostí k opětovnému shledání, objetí, odpuštění a zapomenutí na všechno zlé. V Egyptě, jak víme, se život stal tvrdým. A právě tehdy, když se Izraelité začínají hroutit, zasahuje Pán a zjednává spásu.

V knize Exodus čteme: „Po dlouhé době zemřel egyptský král. Ale Izraelité nadále úpěli ve své robotě a z ní vystoupil jejich křik o pomoc k Bohu. Bůh slyšel jejich nárek a rozpomenul se na smlouvu s Abrahámem, Izákem a Jakubem. Bůh shlédl na Izraelity a dal se jim poznat“ (Ex 2,23-25). Milosrdenství nemůže zůstat lhostejné vůči utrpení utiskovaných, křiku těch, kdo jsou vystaveni násilí, uvrženi do otroctví a odsouzeni k smrti. Je to bolestná zkušenost, která sužuje každou dobu, včetně té naší, vyvolává dojem bezmocnosti a pokušení zatvrdit srdce a myslet na něco jiného. Bůh však „není lhostejný“ (*Poselství ke Světovému dni míru 2016*, 1) a nikdy neodvrací zrak od lidského utrpení. **Milosrdný Bůh odpovídá a dává se poznat chudým, těm, kdo zoufale volají. Bůh slyší a zasahuje, aby spasil, probouzí lidi, kteří jsou schopni slyšet nárek bolesti a zasadit se o utiskované.**

Takto začíná příběh Mojžíše jakožto prostředníka vysvobození lidu. On se postavil faraónovi a přesvědčil ho, aby Izraelity nechal odejít. Mojžíš, kterému božské milosrdenství hned po narození zachránilo život před smrtí ve vodách Nilu, stal se prostředníkem tohoto milosrdenství a umožnil tak lidu zrodit se ke svobodě záchranou z vod Rudého moře. A také my v tomto Svatém roce milosrdenství můžeme působit jako prostředníci milosrdenství prokazováním milosrdných skutků, abychom poskytovali útěchu a vytvářeli jednotu. Mnoho dobra je možno konat.

Boží milosrdenství vždycky prokazuje spásu. Jedná zcela opačně než ti, kteří vždycky stojí o válku, např. ti, kdo připravují války. Pán prostřednictvím svého služebníka Mojžíše vedl Izraele na poušť jako syna, vychovával jej ve víře, uzavřel s ním smlouvu a navázal vztah té nejmocnější lásky jakou je láska otce a syna, ženicha a nevěsty.

Až tam sahá božské milosrdenství. **Bůh nabízí zvláštní vztah výlučné a přednostní lásky.** Když poučuje Mojžíše o smlouvě, praví: „Nuže, budete-li mě skutečně poslouchat a mou smlouvu zachovávat, budete mým zvláštním vlastnictvím mezi všemi národy, ačkoli mně patří celá země. Budete mi královstvím kněží a svatým národem“ (Ex 19,5-6).

Bůh zajisté už vlastní celou zemi, protože ji stvořil, avšak lid se stává Jeho odlišným a zvláštním vlastnictvím. Jeho osobní „zlatou a stříbrnou rezervou“ jako ta, kterou král David určil jako dar na stavbu Chrámu. Nuže, tím se staneme pro Boha, přijmeme-li Jeho smlouvu a necháme-li se od Něho spasit. **Milosrdenství Páně činí člověka drahocenným, jako osobní majetek, který patří Pánu, jenž jej střeží a který v něm má zalíbení.**

Toto jsou divy božského milosrdenství, které se plně uskutečňuje v Pánu Ježíši, v oné „nové smlouvě“ dokonané v Jeho krvi, která odpuštěním ničí náš hřích a činí z nás definitivně Boží děti (srov. 1 Jan 3,1), drahocenné klenoty v rukou dobrého a milosrdného Otce. A jsme-li Boží děti a můžeme-li vlastnit toto dědictví – onu dobrotu a milosrdenství – vzhledem k ostatním, prosme Pána, abychom v tomto Svatém roce milosrdenství také my prokazovali milosrdenství, otevřeli svoje srdce a všem prokazovali milosrdné skutky, odkaz onoho milosrdenství, které Bůh prokázal nám.

28.1.2016

Papež: Evangelium utváří také občanské svědomí

Vatikán. V Konzistorním sále Apoštolského paláce přijal papež František členy italského Národního výboru pro bioetiku. Tento poradní orgán italského předsednictva rady ministrů působí při nejvyšších vládních úřadech, jeho úkolem je však také informovat veřejné mínění o etických problémech a přispívat k definici kritérií pro ochranu lidských práv v lékařské praxi.

„Vnímavost církve k etickým tématům je všeobecně známá. Možná však není všem stejně zřejmé, že církev si v této oblasti nijak nenárokuje privilegovaný prostor. Naopak je potěšena, když občanské svědomí dokáže na různých úrovních reflektovat, rozlišovat a jednat na základě svobodné a otevřené racionality a konstitutivních hodnot lidské osoby a společnosti. Právě tato zodpovědná občanská zralost je totiž znamením, že setba evangelia - které je zjeveno a svěženo církvi - přinesla plody a dokázala podpořit hledání pravdy a dobra ve složitých lidských a etických otázkách“

- řekl hned v úvodu papež František. Jak dále konstatoval, v jádru věci jde o službu člověku a zejména nejslabšímu. Církev a občanská společnost mají v této službě spolupracovat, každá podle svých specifických kompetencí.

Svatý otec připomněl, že úkolem bioetiky je konfrontovat důvody a podmínky plynoucí z lidské důstojnosti s rozvojem vědy a technologií, v jehož překotném rytmu se může vytráčet vše, co nesouvisí s užitkem a ziskem.

„Uvědomujete si, že toto bádání nad složitými bioetickými problémy není snadné a ne vždycky dochází k rychlému a harmonickému závěru; je to bádání, které vždy vyžaduje pokoru a realismus a nebojí se konfrontace různých názorů. Svědectví vydané pravdě však nakonec vede k dozrání občanského svědomí.“

Petrův nástupce formuloval tři body v oblasti bioetiky, k nimž chce obrátit pozornost tohoto poradního orgánu italské vlády. Na prvním místě požádal o vypracování směrnic pro ochranu životního prostředí, které by - v konfrontaci biocentrických a antropocentrických teorií - správně uznávaly centrální postavení člověka ve vztahu k celému životnímu prostředí a pomohly by k definici nezadatelných podmínek pro ochranu budoucích generací.

Za druhé žádal o zvláštní pozornost k problematice postižených a marginalizace zranitelných subjektů:

„Je to výzva postavit se kultuře odpisu, která má nejrůznější výrazy, mezi něž patří zacházení s lidskými embryi jako s odpisovým materiálem, a stejně tak rovněž s nemocnými a starými lidmi, kteří jsou blízcí smrti.“

A do třetice vybídl k úsilí sladit na mezinárodní úrovni standardy a pravidla biologických a lékařských aktivit, uznávajících základní hodnoty a práva.

Kázání z Domu sv. Marty

28.1.2016

Tajemstvím Boha je světlo, které otevírá lidské srdce

Vatikán. Srdce křesťana je velkorysé, protože je synem velkodušného Otce, a s otevřenou náručí přijímá všechny – kázal dnes papež František v kapli Domu sv. Marty při ranní mši z dnešní liturgické památky svatého Tomáše Akvinského. Spolu s papežem koncelebrovalo několik kněží, kteří slavili padesáté výročí svého kněžského svěcení.

„Tajemstvím Boha je světlo“ – prohlásil v úvodu Petrův nástupce, který komentoval dnešní evangelium (Mk 4,21-25), kde Ježíš mluví o svítilně, která se nedává »pod nádobu nebo pod postel, ale na podstavec«, aby svítila.“

*„Toto je jeden z rysů křesťana, který křtem obdržel světlo a má jej šířit. To znamená, že křesťan je svědek. **Svědectví je jednou ze zvláštností křesťanského postoje. Křesťan, který toto světlo nese, jej má ukazovat, protože je svědek. Když nějaký křesťan raději ukryvá Boží světlo, preferuje vlastní temnoty, jež vstupují do jeho srdce, protože má ze světla strach. Idoly, které jsou temnotami, se mu líbí více, takže něco postrádá a není opravdovým křesťanem.** Křesťan je svědek Ježíše Krista, Božího světla, které má dávat na podstavec svého života.“*

Ježíš říká v evangeliu: »Jakou mírou měříte, takovou se naměří vám, a ještě vám bude přidáno«. „Dalším rysem křesťana – řekl dále papež František – je velkomyslnost, protože je synem velkodušného a přejícného Otce.“

*„Srdce křesťana je velkorysé. Vždycky je otevřené, není to srdce uzavřené do vlastního sobectví anebo odměřující: »jen odtud a potud«. **Vstoupíš-li do tohoto Ježíšova světla, žiješ-li Ježíšovým přátelstvím a necháš-li se vést Duchem svatým, srdce je otevřené, velkorysé...** Křesťan tady nezískává, ale ztrácí. Avšak ztrácí, aby získal. A touto - v uvozovkách - »porážkou« svých zájmů, získává Ježíše a stává se Jeho svědkem.“*

Potom se papež František obrátil ke koncelebrujícím kněžím, kteří si připomínali padesáté výročí svého kněžství:

„Je pro mne radostí celebrovat dnes mezi vámi, kteří slavíte padesáté výročí svého kněžství. Padesát let cesty světla a svědectví, padesát let snahy být lepšími a dávat svítlnu na podstavec. Někdy padne, ale jdeme dál, stále v oné snaze šířit štědře světlo, to znamená velkorysým srdcem. Jedině Bůh a vaše paměť ví, kolik lidí jste velkodušně, s otcovskou a bratrskou dobrotou přijali. Kolika lidem poněkud potemnělého srdce jste dali světlo, Ježíšovo světlo. Děkuji vám. Děkuji za vše, co jste učinili v církvi, pro církev a pro Ježíše.“

„Kéž vás Pán obdaří radostí – končil papež dnešní homilii - velikou radostí z toho, že jste dobře rozsávali, osvěcovali a měli otevřenou náruč k velkorysému přijetí všech.“

29.1.2016

Při soudu budeme dotázáni, zda jsme napomínali hříšníky, vyváděli z omylů a bojovali s nevědomostí

Vatikán. První pravdou církve je Kristova láska, řekl papež František při dnešní audienci pro členy právě zakončeného plenárního zasedání Kongregace pro nauku víry. Svatý otec ve své promluvě obrátil pozornost ke skutkům tělesného a duchovního milosrdenství, kterým věnoval rovněž své letošní poselství k postní době.

*„Až budeme na sklonku života dotázáni, zda jsme dali jíst hladovému a pít žíznivému, stejně tak budeme dotázáni, **zda jsme pomohli lidem vyjít z pochybností, zda jsme usilovali o přijetí hříšníků jejich napomenutím a snahou o jejich nápravu, zda jsme dokázali bojovat s nevědomostí, zejména pokud jde o křesťanskou víru a dobrý život.**“*

Papež František připomněl, že křesťanská víra nicméně není pouze poznáním, které má být uchováváno v paměti, nýbrž pravdou, jež má být prožívána v lásce. Spolu s naukou víry je proto nutné bdít nad zachováváním integrity mravů. Papež poděkoval v této souvislosti za zodpovědnost, s níž kongregace přistupuje k případům zneužívání mladistvých ze strany kleriků. Ocenil rovněž kolegiální práci instituce, protože – jak dodal – pravou synodálnost je potřebné podporovat na všech úrovních církevního života, a povzbudil kongregaci k dalšímu rozvíjení spolupráce s jednotlivými biskupskými konferencemi i biskupy, která je v době rychlých změn a komplikovaných problémů obzvláště potřebná.

Pak obrátil pozornost k otázce komplementárnosti hierarchických a charismatických darů, která je v současné době předmětem studia tohoto vatikánského úřadu.

„Podle logiky jednoty v oprávněné různosti – která je charakteristická pro všechny autentické formy společenství Božího lidu – mají hierarchické a charismatické dary spolupracovat pro dobro církve a světa. Svědectví této komplementárnosti je dnes více než kdy jindy naléhavé a je výmluvným výrazem oné uspořádané různorodosti, kterou se vyznačuje každý církevní organismus, jako odraz harmonického společenství žijícího v srdci Trojjediného Boha. Vztah mezi hierarchickými a charismatickými dary totiž odkazuje ke svému trojičnímu kořeni, ke

vztahu mezi vtěleným božským Slovem (Logos) a Duchem svatým, který je vždy darem Otce i Syna."

Jednota a různorodost jsou pečetí církve, která - vedena Duchem svatým - kráčí jistým a věrným krokem k těm cílům, které jí Zmrtvýchvstalý Pán ukazuje v dějinách, končil papež František svou promluvu k členům plenárního zasedání Kongregace pro nauku víry.

Kázání z Domu sv. Marty

29.1.2016

Papež František: Ať se hřích nikdy nezmění ve zkaženost

Vatikán. Modleme se k Bohu, aby se slabost, která nás navádí k hříchu, nikdy nezměnila ve zkaženost. Také při dnešní ranní homilii v domě sv. Marty se papež František vrátil k tomuto již vícekrát pojednávanému tématu. Využil k tomu biblické vyprávění o Davidovi a Batšebě (2 Sam 11,1-17). **Ďábel vyvolává ve zkaženém člověku pocit, že – na rozdíl od jiných hříšníků – nepotřebuje Boží odpuštění**, zdůraznil Svatý otec.

Je možné hřešit mnoha způsoby a za všechny tyto poklesky je možné upřímně žádat o Boží odpuštění, aniž bychom pochybovali, že nám bude uděleno, vysvětloval Petrův nástupce. Problém však vyvstává u zkaženého člověka. Na něm je totiž to nejhorší, že necítí potřebu prosit o odpuštění, protože si vystačí s mocí, o kterou se opírá jeho zkaženost.

Takového chování se dopouští král David, když se zamiluje do Batšeby, manželky svého důstojníka Uriáše, který bojoval v daleké válce. Papež převyprávěl biblický příběh včetně těch veršů, které se vynechávají kvůli zkrácení liturgického čtení. Poté, co se David ženy zmocní a vzápětí se dozví, že je těhotná, zosnuje plán, zakrývající jeho cizoložství. Povolává Uriáše z fronty a nabízí mu, aby si šel domů odpočinout. Avšak Uriáš se ve své čestnosti necítí na to, aby pobýval doma s manželkou, zatímco jeho muži umírají v bitvě. David ho tedy zve k sobě, aby ho opil, ale ani tento tah se mu nedaří a Uriáš nevejde do svého domu.

"Davidovi to poněkud ztížilo život, ale řekl si: Musím nad tím vyvrát. A jak jsme slyšeli, napíše list, ve kterém stojí: „Postavte Uriáše dopředu do nejprudšího boje. Potom od něho ustupte, aby byl ubit a zemřel.“ To je rozsudek smrti. Onen muž, který byl věrný – věrný zákonu, lidu i králi, si s sebou nazpět odváží rozsudek smrti."

David je svatý, ale také hřeší. Podléhá chťiči, a přesto – poznamenal papež – jej Bůh má velmi rád. Tento velký a ušlechtilý David se nicméně díky svému silnému království cítí natolik sebejistě, že poté, co se dopouští cizoložství, nasazuje všechny páky, které má k dispozici, jen aby vše urovnal. Provádí to prolhaně, až do té míry, že nařizuje vraždu poctivého člověka, kterou pak vydává za neštěstí v boji.

"To je chvíle Davidova života, která nám ukazuje, čím si všichni můžeme v životě projít – je to přechod od hříchu ke zkaženosti. David zde činí první krok směrem ke korupci. Má totiž moc a sílu. Ke hříchu zkaženosti jsme proto velice náchylní my všichni, kteří máme nějakou moc – ať už církevní, náboženskou, ekonomickou, politickou...Ďábel nám vnuká jistotu a přesvědčení: Já už si s tím poradím."

Zkaženost zničila srdce onoho odvážného chlapce, který se předtím postavil Filišťanu s prakem a pěti oblázky. „Dnes bych chtěl zdůraznit“, uzavíral papež František, „že nastávají chvíle, kdy uvykáme hříchu anebo jsme v situaci, která nám propůjčuje jistotu, velkou moc a obdiv okolí. Tehdy hřích přestává být hříchem a stává se zkažeností. To nejhorší na zkaženém člověku je pak skutečnost, že už nepotřebuje prosit o odpuštění“.

"Pomodleme se dnes za církve, počínaje sebou, za papeže, biskupy, kněze, zasvěcené osoby a laické věřící. Pane, chraň nás, chraň nás před zkažeností. Všichni jsme, Pane, hříšníci, ale ať nikdy neupadneme do zkaženosti. Prosme o tuto milost."